

10. A KERESZTÉNYEK SZERVES EGYSÉGE JÉZUS KRISZTUSBAN

Istennek, az Atyának, Jézus Krisztusban kinyilatkoztatott túlaradó szeretete a titkok titkain keresztül elvezet a leghomályosabb titkokhoz, amely pedig gyakorlati életünk számára oly roppant jelentős: Valami mélységesen mély, csodálatosan nagyszerű, természetfölötti *egység* van Krisztus és övéi között, úgyszintén a krisztushívők között. Ez a Krisztus titokzatos testéről szóló tan.

1. Mi a tan lényege?

Világos hasonlattal magyarázta először Jézus Krisztus: „Én vagyok a szőlőtő, ti a szőlővesszők . . .“ (Ján. 15, 5). S az életáram egységét hangsúlyozza, amely egység a tőkéből van. Csakis belőle lehet termés. Nélküle a vesszők semmit sem tehetnek. Ellenkezőleg, el is száradnak.

Szent Pál gyakran visszatér erre az igazságra — főleg a test hasonlatával: . . . „sokan vagyunk egy test Krisztusban“ (Róm. 12, 5). Hangsúlyozza a különböző tagok, szervek egységes föladatát a betöltendő szerepek különfélesége ellenére is.

Mindkét szemléletben világos a részek megállapodott rendje, szervezete és egysége. Világos az is, hogy az egész élő, tevékeny, sajátos föladatkört betöltő részekből rendeződik szerves egészé. Világos az is, hogy nem a már előbb létezett önálló részek — mint független egyedek — állnak össze, szervezkednek, hogy eggyé legyenek, hanem nagyszerűen van adva az egész, amelyből csodálatos belső erő folytán bontakoznak ki a részek, mindegyik a maga feladatának megfelelő képességekkel, természettel. Ezek a részek aztán a jelzett központi összefogó és éltető erő befolyása alatt maradnak s csakis így élhetnek és működhetnek.

Hogy Krisztus mégis olyan alázatosan kér: „Maradjatok énbenem . . .“ (Ján. 15, 4), ez nem azért történik, mert önállóan is élhetnének a tagok, hiszen Ő maga mondja, hogy „nálam nélkül semmit sem tehetnek“, hanem, mert az embereknek szabadakaratauk lévén, az életkapcsolatot gyöngíthetik, sőt meg is szakíthatják a központi életforrással. Lehetnek fonnyadó, száradó, elhalt tagok.

Kétségtelen ezek után, hogy a sajátos krisztusi életnek egészen szoros egységéről van szó. A krisztusi élet fizikai valóság, tehát ez az egység is. Bizonyos ugyanakkor, hogy a hasonlatok csak hasonlatok. Nem a szőlő és az emberi test valósága szerint vagyunk egyek Krisztussal az életében.

Hogyan tehát? Ez a nagy titok.

Nem vitás, hogy itt az istenfiúság, a kegyelem szerves életkapcsolatáról és életegységéről van szó. Ennek a csodálatos isteni életszervezetnek forrása: az embertermészet egysége a Fiúistennel. Ez az a végtelen gazdag és dúsán áradó élet-tőke, amely az istengyermekség minden életszervét kineveli, minden életföladatát beirányozza és minden erőáramát folyósítja. Ő maga ugyanakkor nem lesz szegényebb vagy erőtlenebb. Minden óhaja, hogy minél életerősebbek legyenek a tagok s minél dúsabb életáramot vehessenek a forrástól.

Ebben a megvilágításban fönséges értelmet kap Krisztus ünnepélyes könyörgése Atyjához: „ hogy mindnyájan egyek legyenek bennünk . . . én öbennük, te meg énbennem, hogy tökéletesen eggyé legyünk“ (Ján. 17, 21-23).

2. A titokzatos Test hogyan viszonylik Krisztushoz?

Jézus Krisztus ennek a titokzatos Testnek Alkotója, Feje, Fenntartója, Üdvözítője és Esményi Célja. (V. ö. *Mystici Corporis Körlevél* 20. 1)

Alkotója: a kereszten, ahol kínhalálával érdemelte ki az istenfiúság, a kegyelem világát. Szívéből fakasztotta Egyházát, amelyet második Évának is szoktak mondani, Krisztusnak és az első Ádámnak hasonlata miatt.

Feje: minden jónak, értéknek foglalatja, minden erő és élet forrása, minden tekintély és hatalom birtokosa. — Belőle származik minden adomány, minden szentség, minden kegyelem, szeretet és boldogság.

Fenntartója: a világ végéig jelen van benne és az első biztosítéka annak, hogy semmiféle hatalom nem vehet erőt rajta. Hatalmas gondviselésével veszi körül és viszi biztos útvonalon a teljes kifejlődés felé. Legfőbb ellenfelét, a sátánt rabigájába törte. Krisztus Egyháza sohasem félhet tőle, amíg Krisztus hűségével áll szemben vele. — A fenntartásnak csodálatos Munkálója a Szentlélek, akit Krisztus küldött, hogy Egyházát tökéletesítse. — Ő maga úgy tekinti ezt az Egyházat, mint második énjét és Szent Pál szavaival: gondosan ápolja, táplálja, — Szíve egész szeretetével és gondoskodása minden gyöngédségével.

Üdvözítője: saját teste és vére által. E test odaadása és a vér kiöntése által csak lényegében törte meg a bűn hatalmát. Azóta papjai és az ő hű követői által környékezi meg a bűnös embereket. Közbenjár értük az Atyánál. Megbocsájtja bűnüket, ha megtérnek, tisztogatja őket, és ha kitartanak, megszenteli. — Egyetemes Egyházának szentsége Krisztus Szívének legszeretőbb gondja.

Esményi célja: A Fiúisten képére teremtettünk és alakítottunk újra Krisztus megváltásában. Hogy szent Fia képére saját jószántunk-

ból is mindinkább átalakuljunk, ez az Atyának is legfőbb szándéka velünk. — Ez eszmény felé halad a kegyelemnek minden munkája, a Szentléleknek lelkünkben való minden tevékenysége és egész fejlődésünk, kibontakozásunk. — Végül is ebbe az eszménybe torkollik minden teljességünk, amit Isten kegyelmével elérhetünk.

3. Mi az Egyház és a titokzatos Test viszonya?

Ha az Egyház fogalmát tágabban vesszük, vagyis hozzáértjük az összes megkeresztelteket, ezzel egybeesik a titokzatos Test fogalma.

Ha az Egyház fogalmát szorosan vesszük, vagyis: a római pápa fősége alatt egyesült megkereszteltek, krisztushívók látható társasága — akkor az Egyház a titokzatos Test élő, látható bemutatkozása.

Övé az áldozat, övé a szentségek: legfőbb közvetítői Krisztus isteni életének, az ő feladata az emberi nem bekapcsolása Krisztusba, a krisztusi tan hirdetése, a kegyelem árasztása, az istenkultusz egységes cselekménye.

A feladatok végzésére és a lelki hatalmak érvényesítésére Krisztus papságot, hierarchiát alapított, s általuk vezeti övéit az üdvösségre.

4. Mi következik a titokzatos Test igazságából?

A keresztény élet lényege a Krisztussal való élő kapcsolat. Belegyökerezés, Benne való fejlődés, s Benne való kiteljesedés. Aki megkeresztelkedett, az Krisztussal egybekapcsolódott. S ha kegyelmi állapotban van, e kapcsolat isteni életet jelent, mely a szentségekkel, imával mindjobban gyarapodik és eljut az erények gyümölcseihez, a Krisztus áldozatának teljességéhez. Ez „Krisztus férfikorának teljessége”, a „pleróma”.

Ennek az egységnek legsajátosabb életmozzanata a szeretet. S amíg a tagok küzdelemben élnek, addig szinte minden szeretetet a testvérekre kell fordítani: gyakorlati segítségben . . . Ezért legfőbb keresztény teendő: az irgalmasság testi és lelki cselekedetei.

A legteljesebb kölcsönösség van a tagok között, a legszentebb, összhangzó munkára hivatottak. Szükségük van egymásra. Épp azért szabad közreműködésükkel ki is kell ezt fejezniök: össze kell tartaniok, együtt gondolkodniok, együtt érezniök, egységesen cselekedniök. Főleg pedig, ha egy-egy tag beteg, vagy támogatásra szorul, a lehetőség teljes mértéke szerint kell segítségére sietni.

Itt van adva alapja a legigazibb testvériségnek és a legvalódibb szocializmusnak.